

„Sinna olled minu tuntu, armas, hea Anna“, ütles Kasik rõnnuga, tedda tännades ja ennese liggi tõmmates.

2.

Leske nabris, mõnni maja agga wahhet, olli üks uhke kõrts. Kõrtsi ukse ülle rippus kenna laud, kus peal wahhutaw õllepuddel ja roheline kiirgaw winaklaas ollid malitud, ja kus al need sõnnad seisid:

Kellel jannu, tulge sisse!

Kuinud kurgud, katse isse!

Need sõnnad mõdusid mitme mõdaminnija süddame peale kurjaste, et nad ei jõudnud wastu panna. Nende kurt hakkas kohhe kuttistama ja süggelema, kunni nad sisseläksid. Noor kõrtsmik toas teggi nõnda, kui rebbane teeb, kellel kauna käppade wahhel ja tahhab temma sulgi hakkata katkuma.

Rauy nähti hästi käiwad. Õhtul kõrtsmiku püksi kallitsas kõllises ja kõlksus hopis ennem rahha, kui kirriku kutrus pühhapäwal, ja kellele ta piddi wäljaandma surema rahha pealt neile ta ennemini jotis weel wina, kui et rahha käest andis. Ta piddas ennesest suurt luggu ja arwas ennast teiste kõrtsmikude eesmärgiks.

Ommeiti pudus weel middagi kõrtsis, üks ter-

rane kassin perrenaene, kellest kõrtsmik peaaegu suremat kassu lotis tullewad kui sest salmikese, mis wäljas kõrtsi ukse ülle olli kirjutud. Emma olli küll maja toimetajaks, agga se ep olnud ommeiti ta melest se õige. Tämma õhtu olli ta nõnda mõttete sees ja püdis omma wõrasteest ruttu lahti sada. Kui wiimne wõras olli ärraläinud, hakkas ta äkkitselt kõnnelema: „Emma, ma tahhaksin teile middagi võlida, mul on nõu poisipõlwest lahkuda.“

„Võlle minna selle wastu“, kostis teine. „On sul siis jubba tüdruk teada wal?“

„Küllap ma teaksin üht, tedda ma hea melega tahhaksin“, ütles poeg, „agga ma kardan et ta mind wastu ei wõtta. Se on Anna Birk, leske nabri naese tüttar.“

„Mis! se! Misuke sändi-tüdruk ei peaks sind, rikkast kõrtsmiku wastu wõtma? Noh, las! ta siis joosta, nifuggusid saad siina igga sõrme peale kümme jälle.“

„Ei, emma, temma on mulle armas, ei ma tahhaks muud. Agga ma kardan, temmal on jubba ehk teine.“

„Sedda tahhame pea teada“, ütles wannake, „tahhan kuulata, kas ta „ei“ ütleb „kui tõssi tagga ja hea rikkas kossija temmale kät pakkub ja õnne; küll ma ta mele pöran.“